Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 120 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. ABEN**
Grotesteenweg 214/B4
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 januari 2026 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2022 wordt verzoekster met toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in het bezit gesteld van een A-kaart, in haar hoedanigheid van echtgenote van een in België verblijvende vreemdeling.

Op 13 januari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: C.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene reisde op 16.03.2022 met een D-visum B11 naar België in het kader van gezinshereniging, artikel 10 van de Vreemdelingenwet. met haar echtgenoot, mnr. H. M. (RR. (…), hierna de referentiepersoon). Op 30.06.2022 ontving betrokkene een bijlage 15, gevolgd door een A-kaart op 27.07.2022. Deze was geldig tot 30.06.2023 en hierna jaarlijks verlengbaar.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken meer bepaald niet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §2, 3de lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Het door de wet beoogde bedrag is vanaf 1.08.2022 1845,48 euro per maand, vanaf 01.12.2022 1920,03 euro per maand, vanaf 01.01.2023 1969,00 euro per maand, vanaf 01.07.2023 2008,32 euro per maand, vanaf 01.11.2023 2048,53 euro per maand, vanaf 01.05.2024 2089,55 euro per maand en vanaf 01.02.2025 2131,28 euro per maand.
Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

Op 27.11.2023, 05.12.2023 en 05.01.2024 ontving onze dienst via de gemeente de documenten voor de verlenging van de machtiging tot verblijf van betrokkene. Na analyse van deze stukken concludeerde onze dienst dat betrokkene niet voldeed aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde inzake bestaansmiddelen. Op basis hiervan werd op 05.02.2024 een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet aan de voorwaarden voor verblijfsmachtiging werd voldaan en dat onze dienst overweegt om de machtiging tot verblijf te beëindigen. Dit werd aangetekend verstuurd aan de betrokkene op 07.02.2024. Verder bevatte onze instructie nog volgende informatie: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." Daarnaast werd duidelijk het volgende vermeld: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u ten allen tijde relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Als reactie op het hoorrecht werden op 14.03.2024 aanvullende stukken overgemaakt. Na analyse van deze stukken concludeerde onze dienst opnieuw dat betrokkene niet voldeed aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde inzake bestaansmiddelen. Op 26.04.2024 werd opnieuw een hoorrecht verstuurd om het dossier te actualiseren. Dit werd aangetekend verzonden aan betrokkene op 07.05.2024. Als reactie hierop werden aanvullende stukken overgemaakt op 09.07.2024 en op 04.10.2024. Vanaf het moment van

de verlengingsaanvraag op 27.11.2023 werden, naar aanleiding van onze instructies van 05.02.2024 en 26.04.2024, de volgende documenten overgemaakt:
-huurovereenkomst dd. 29.03.2022 op naam van de referentiepersoon en de betrokkene, een brief dd. 08.12.2023 waarin wordt bevestigd dat de maandelijkse huur €522,56 bedraagt en een infobrief dd. 28.03.2023 waarin wordt gesteld dat agressie van huurders tegenover personeel onaanvaardbaar is
-attest HZIV dd. 25.10.2023, waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon en de betrokkene zijn aangesloten bij de mutualiteit
-blanco strafregister dd. 14.04.2023 en dd. 24.10.2023 op naam van de betrokkene
-attesten van geen OCMW-steun dd. 26.10.2023 op naam van betrokkene en dd. 14.02.2024 op naam van de referentiepersoon en de betrokkene.
-attest van de HVW dd. 26.10.2023 op naam van de referentiepersoon, waaruit blijkt dat hij van 01/2023 tot en met 09/2023 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen
-attest van Atlas dd. 25.10.2023 ter bevestiging van het volgen van een inburgeringstraject door de betrokkene; het behaalde inburgeringsattest dd. 28.02.2024; een attest van Ligo dd. 30.05.2023 waaruit blijkt dat de betrokkene kan starten met Nederlandse les en attesten van de Vlaamse Gemeenschap dd. 08.02.2023, 25.05.2023, 25.10.2023 en 22.01.2024 waaruit blijkt dat Nederlands als tweede taal – richtgraad 1 – met vrucht is beëindigd
-getuigschrift dd. 06.05.2024 voor het volbrengen van de cursus 'Start met de computer', op naam van de betrokkene.
-positieve samenwoonstcontrole, afgehandeld op 17.12.2023
-attest van de Federale Pensioendienst dd. 15.01.2024 van het nettomaandbedrag €1524,91 van de rustpensioen van de werknemer op naam van de referentiepersoon

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na de aangetekende zending van onze instructie in de vorm van hoorrecht van 05.02.2024 en 26.04.2024 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

De attesten van het HVW betreffende het recht op uitkering en de maandelijkse nettowerkloosheidsuitkeringen worden niet in aanmerking genomen, omdat er voor deze periode geen bewijs van actieve sollicitaties is overgelegd. Afgezien van het ontbreken van de sollicitatiebewijzen, waren deze bovendien niet toereikend. Attest van de pensioendienst waaruit blijkt dat het nettobedrag van het rustpensioen van de werknemer aanzienlijk lager ligt dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. In ons hoorrecht hebben wij betrokkene eveneens als volgt geïnformeerd:' indien zij zelf beschikt over eigen inkomsten, werd haar verzocht hiervan de bewijsstukken (loonfiches, …) over te maken.' Ook hieromtrent werden geen bewijsstukken overgemaakt.

Gezien het voorgaande is er voldoende bewijs waaruit blijkt dat de inkomsten niet toereikend zijn, zoals bepaald in artikel 10, §2, derde alinea. Bijgevolg is een behoefteanalyse conform artikel 10ter, §2, tweede lid, vereist. Buiten het voorgelegde huurcontract zijn er geen andere documenten betreffende de maandelijkse kosten ingediend. Onze dienst heeft enkel zicht op de uitgaven voor de huur van €522,56 (brief van 8.12.2023). Ondertussen zijn we januari 2026 en hebben geen zicht met hoeveel de huur gestegen is (huurindexering).

Op 07.06.2024 en op 04.10.2024 heeft de advocaat van de betrokkene het online formulier van de stad Antwerpen ingevuld en documenten meegestuurd, zoals eerder besproken. Hierin verklaart hij dat A. C. en haar echtgenoot over ruim voldoende bestaansmiddelen beschikken. Gelet op het feit dat de echtgenoot maandelijks een Belgisch wettelijk pensioen ontvangt van €1.524,91 voor zijn verschillende gewerkte jaren in België, en hun maandelijkse kosten voor huur, water en elektriciteit het bedrag van €600 niet overschrijden, zou dit betekenen dat het gehuwde stel voldoende middelen heeft om in hun levensonderhoud te voorzien. Het koppel heeft geen kinderen. Daarnaast heeft mevrouw C. in België reeds verscillende opleidingen gevolgd met het oog op tewerkstelling en wil zij zo snel mogelijk aan het werk kunnen. Er dient echter opgemerkt te worden dat de huur, (geen zicht op geïndexeerd huur), sinds 08.12.2023 reeds €522,56 bedraagt. De loutere verklaring van de advocaat dat de uitgaven maandelijks slechts €600 zouden bedragen, wordt niet ondersteund door objectieve bewijsstukken. Evenmin wordt de verklaring dat de betrokkene zo snel mogelijk aan het werk zou kunnen, na meer dan één jaar onder bijlage 15, die werktoelating mogelijk maakt, ondersteund: er zijn geen actieve sollicitatiebewijzen overgelegd om deze bewering te staven.

Voor de jaren 2024, 2025 en 2026 bleef na aftrek van de huur (€522,56, zonder zicht op de geactualiseerde/geïndexeerde huur) van de maandelijkse inkomsten van €1.524,91 nog €1.001,95 over (€1.524,91 - €522,96 = €1.001,95). Er bleef dus slechts €1.001,95 over voor andere uitgaven, wat onze conclusie bevestigt dat de bestaansmiddelen ontoereikend waren/zijn. Onze dienst gaat ervan uit dat de effectieve uitgaven maandelijks hoger zullen zijn dan de door de advocaat opgegeven €600. Betrokkene

heeft nagelaten de attesten van de werkelijke uitgaven over te maken, waardoor de behoefteanalyse is opgesteld op basis van objectieve gegevens, zoals de huur, zij het zonder zicht op het eventuele indexeringsbedrag..

Wij concluderen dat betrokkene niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art.10§2, derde lid betreffende toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, werden voldaan. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid worden beëindigd.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid, 1° van de (oude) wet van 15.12.1980 worden beëindigd. Mevrouw voldoet immers niet meer aan één van de voorwaarden die in artikel 10 zijn bepaald. In het tweede lid van artikel 11, §2 is verder ook nog opgenomen dat:
'De op punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel (…).
(…)
De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoont het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek
(…)
Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.'

Wat betreft de voorwaarde dat de beslissing enkel mag getroffen worden gedurende de eerst vijf jaar, dient opmerkt te worden dat betrokkene pas op 16.03.2022 België is binnengereisd. Verder blijkt nergens uit het dossier dat mevrouw slachtoffer zou zijn van wat dan ook. Tenslotte wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van haar verblijf in het Rijk, en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst.

De betrokkene legde documenten voor betreffende haar inburgeringstraject en het behaalde inburgeringsattest, een attest van Ligo waaruit blijkt dat zij kan starten met Nederlandse les, attesten van de Vlaamse Gemeenschap waaruit blijkt dat Nederlands als tweede taal – richtgraad 1 – met vrucht is beëindigd, alsook een getuigschrift voor het volbrengen van de cursus 'Start met de computer'. Deze documenten verschaffen echter geen relevante informatie met betrekking tot de te onderzoeken humanitaire elementen. Uit het dossier blijkt dat mijnheer en mevrouw geen gemeenschappelijke kinderen hebben. Hoewel er sprake is van samenwoning met de referentiepersoon, verleent dit geen automatisch recht op verblijf. Evenmin heeft de betrokkene documenten of informatie overgelegd met betrekking tot andere familiebanden in België.

Betrokkene heeft wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot. Echter, dat ontslaat haar niet van de voorwaarden die aan haar verblijf werden gesteld. De voorwaarden dienen vervuld te zijn, ongeacht het bestaan van dat beschermenswaardig gezinsleven. De referentiepersoon beschikt wel degelijk over een onbeperkt verblijf (K-kaart) in België. Dit betekent echter niet dat zij verplicht zijn hun verblijf in België verder te zetten. Het koppel kan er, gelet op het feit dat betrokkene geen verlenging krijgt van haar machtiging tot verblijf, ook voor kiezen om zich samen in Marokko of elders te vestigen, waar zij wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven kunnen uitoefenen. Het gebeurt wel meer dat gezinnnen door omstandigheden er voor kiezen gescheiden van elkaar te leven, al dan niet tijdelijk. Op zich hoeft dat een gezinsleven tussen de partners niet in de weg te staan. Zo lang de partners voldoende gemotiveerd zijn, daar voldoende moeite voor doen om op afstand dat gezinsleven in stand te houden, kan dit wel degelijk werken. Klassieke en moderne communicatiemiddelen moet het koppel er toe in staat stellen intensief contact met elkaar te onderhouden. Eens de bestaansmiddelenvoorwaarde terug is vervuld en onder voorbehoud dat ook de andere voorwaarden nog steeds vervuld zijn, kan betrokkene uiteraard opnieuw gemachtigd worden om in België haar echtgenoot te komen vergezellen. Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België kan worden gesteld dat dit relatief kort is geweest. Zoals reeds hierboven aangehaald, is zij pas in maart 2022 in België aangekomen.

Intussen heeft zij documenten betreffende haar inburgeringstraject en het behaalde inburgeringsattest, een attest van Ligo waaruit blijkt dat zij kan starten met Nederlandse les, attesten van de Vlaamse Gemeenschap waaruit blijkt dat Nederlands als tweede taal – richtgraad 1 – met vrucht is beëindigd, alsook een getuigschrift voor het volbrengen van de cursus 'Start met de computer'. Het betreft veeleer een minimale en vaak verplichte vorm van integratie, die niet toelaat te besluiten dat betrokkene buitengewoon geïntegreerd is, zodat het onwenselijk zou zijn een einde te stellen aan zijn verblijf. Ook op economisch vlak is er geen sprake van buitengewone integratie. De duur van haar verblijf laat echter niet toe te besluiten dat mevrouw buitengewoon geïntegreerd is, waardoor het niet onwenselijk zou zijn een einde te stellen aan haar verblijf.

Ook economisch gezienis er geen sprake van enige integratie. Zij heeft nagelaten om, indien dit niet het geval zou zijn, de nodige bewijsstukken over te maken. Tenslotte dient ook nog rekening gehouden te worden met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst. Gezien betrokkene pas sinds maart 2022 naar België is gekomen en aldus haar vertrouwde omgeving heeft verlaten, is het redelijk te stellen dat ze in dat land van herkomst nog steeds familiaal, cultureel en sociaal verankerd is. In elk geval meer dan in België. Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering, huurovereenkomst, infobrief over agressie, attest van geen OCMW-steun, positief samenwoonstcontrole, enz., brengen iets bij betreffende de na te gane humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Indien betrokkene van mening is dat zij, gelet op de situatie in haar land van herkomst, internationale bescherming dient te krijgen, staat het haar vrij om daartoe de in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden in het dossier ter beschikking staat, kan niet worden besloten dat haar bij terugkeer naar haar voormalige verblijfplaats een mensonwaardige behandeling te wachten staat."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In zijn nota met opmerkingen voert verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid aan:

"In een eerste en enig middel stelt de verzoekende partij dat zij nooit eerder de door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagde aanvullende stukken zou hebben kunnen bezorgen, omdat zij het aangetekend schrijven van 07.05.2024 niet zou hebben ontvangen. De verzoekende partij voegt bij haar inleidend verzoekschrift diverse stukken, in het licht waarvan zij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitnodigt tot een feitelijke herbeoordeling van haar dossier.

Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Novelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van de verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

Zie ook:

"Bijkomende stelt de Raad vast dat verzoekers geen middelen aanvoeren tegen de inreisverboden waarmee de tweede en de derde bestreden beslissingen gepaard gaan. Het ontbreken van een middel in het inleiden verzoekschrift tegen de inreisverboden heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg ,voor zover het tegen deze maatregelen is gericht (cf. RvS 28 september 2009 nr. 196.412)" (R.v.V. nr. 138.416 dd. 12.02.2015)"

2.2 Verweerder voert aan dat verzoekster in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel uiteen te zetten, waardoor het beroep onontvankelijk zou zijn.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In de mate dat verweerder van mening is dat het beroep onontvankelijk is aangezien het enige middel in rechte onvoldoende onderbouwd is, merkt de Raad op dat verweerder in zijn nota met opmerkingen – zij het "*strikt ondergeschikt*" – zelf een middel in de uiteenzetting van verzoekster onderscheidt en erin is geslaagd om op dit middel te repliceren. Uit de bewoordingen van het middel kan tevens worden afgeleid dat verzoekster minstens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij uiteenzet dat het verzoekschrift geen voldoende duidelijk en nauwkeuring omschreven middel bevat.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Uit de bewoordingen van het enige middel blijkt dat verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:
"Gelet op het feit dat Verzoeker de aangetekend zending van 7 mei 2024 nooit heeft ontvangen, en aldus nooit de gewaagde aanvullende stukken heeft kunnen bezorgen, wenst Verzoeker hierbij de volgende documenten over te maken:

- Het maandelijks bedrag van het wettelijk pensioen van de heer H. M., haar echtgenoot, ten bedrage van 2.076,17 EUR netto (bijlage 4);
- De geïndexeerde huurprijs voor 2026 ten bedrage van 565,08 EUR (bijlage 5);
- Daarenboven vindt u nogmaals de bevestiging dat Verzoeker geen financiële hulp bij het OCMW heeft aangevraagd in de afgelopen 12 maanden (bijlage 6);
- Verder worden attesten bijgevoegd die verklaren dat Verzoeker geen werkloosheids- of ziekte-uitkeringen geniet (bijlage 7 en 8);
- Tot slot worden de uitgaven van één maand bijgevoegd (januari 2026), die aantonen dat Verzoeker en haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken (bijlage 9).

Echtgenoot van Verzoeker ontvangt maandelijks een netto wettelijk pensioen van 2.076,17 EUR. De geïndexeerde huurprijs voor hun woning te (…) Antwerpen bedraagt voor 2026 565,08 EUR per maand. In deze huurprijs zitten voorschotten voor huurlasten en verwarming inbegrepen. De rekeninguittreksels van de maand januari (bijlage 9) tonen maandelijkse uitgaven aan voor een bedrag van 1.118,65 EUR. Verzoeker is er zich uiteraard van bewust dat uitgaven maandelijks kunnen verschillen, maar verklaart hierbij dat de uitgaven in de maand januari als gemiddelde uitgaven kunnen worden beschouwd. Na aftrek van de vaststaande huurprijs van 565,08 EUR en de gemiddelde uitgaven (waarvan inbegrepen uitgaven voor voedsel, kledij, levensmiddelen, etc.), blijft er nog steeds een bedrag van 392,52 EUR over per maand.

De bestaansmiddelen bedoeld in art. 10, §2 van de Wet van 15 december 1980 moeten ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (en geïndexeerd conform art. 15 van deze wet). Het beoogde bedrag is vanaf 1 februari 2025 aldus 2.131,28 EUR per maand.

Hieruit volgt dat het nettobedrag van het wettelijk pensioen slechts zeer beperkt lager is dan het bedrag van 2.131,28 EUR. Het gaat namelijk maar om een verschil van 55,11 EUR. Daarnaast tonen de uitgaven aan dat Verzoeker en haar echtgenoot maandelijks ruim voldoende bestaansmiddelen ter beschikking hebben. Verzoeker is daarenboven, zoals ook aangehaald in de beslissing van 13 januari 2026, sinds maart 2022 aanwezig in België en woonachtig bij haar echtgenoot. Tijdens haar gehele verblijf in België is Verzoeker op geen enkel moment afhankelijk geweest van enige ziekteverzekering, werkloosheidsuitkering of is nu ook niet anders.

Daarenboven, zoals ook al meerdere malen aangetoond in de verlengingsaanvragen, heeft Verzoeker zich sterk ingezet in het kader van haar inburgering en het leren van de Nederlandse taal, alsook het volgen van andere verschillende opleidingen. Verzoeker is nog steeds opleidingen aan het volgen, en in tegenstelling zoals gesteld in de beslissing, maken deze opleiding geen deel uit van minimale en verplichte integratie. Verzoeker is actief bezig met het leren van de Nederlandse taal, daar zij reeds verschillende malen contact heeft opgenomen met de VDAB en zij steeds werd geconfronteerd met weigeringen aangezien ze de Nederlandse taal niet machtig was en slechts een voorlopige verblijfstitel had. Verzoeker zou zeer graag aan het werk gaan, maar dient hiervoor over een Br attest te beschikken. Zij zit momenteel in het traject om dit attest te behalen en is dan ook van plan meteen aan het werk te gaan van zodra dit kan. De inkomsten die zij in dat geval zal verkrijgen, zullen de bestaansmiddelen van de echtgenoten alleen maar verhogen, zonder dat deze bijkomende inkomsten noodzakelijk zijn om over voldoende middelen te beschikken (zoals aangetoond hoger).

Tot slot stelt bestreden beslissing dat Verzoeker en haar echtgenoot hun relatie zouden kunnen verderzetten indien Verzoeker terugkeert naar Marokko en het koppel gebruik maakt van klassieke en moderne communicatiemiddelen. Daarbij wordt bovendien gesuggereerd dat, indien zij voldoende gemotiveerd zijn, een langeafstandssituatie werkbaar moet zijn.
Deze redenering is niet alleen juridisch problematisch, maar ook fundamenteel onredelijk.

Een huwelijk en een gezinsleven worden niet gereduceerd tot het uitwisselen van berichten of het voeren van videogesprekken. Samenleven betekent dagelijkse fysieke aanwezigheid, wederzijdse zorg, emotionele nabijheid, gedeelde verantwoordelijkheid en het concreet uitbouwen van een gemeenschappelijk bestaan. Het gaat om een reëel, tastbaar en duurzaam samenleven, niet om een virtuele relatie die afhankelijk is van telefoon en internet.
Door te stellen dat moderne communicatiemiddelen volstaan om het gezinsleven te waarborgen, al dan niet tijdelijk, wordt het huwelijk herleid tot een louter administratief erkende band zonder nood aan feitelijke samenwoning. Indien deze redenering zou worden gevolgd, zou gezinshereniging in essentie overbodig worden, aangezien partners zich in dat geval altijd digitaal tot elkaar kunnen richten, ongeacht de afstand of duur van de scheiding. Dat kan onmogelijk de bedoeling zijn. Een langdurige fysieke scheiding tussen echtgenoten is geen neutrale situatie. Zij heeft ingrijpende emotionele, sociale en praktische gevolgen. Het uit elkaar halen van een gehuwd koppel dat reeds geruime tijd samen een leven uitbouwt, vormt een ernstige inmenging in hun persoonlijke levenssfeer. Het volstaat hierbij absoluut niet om deze inmenging te minimaliseren door te verwijzen naar technologie."

3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2022 toekwam op het Belgische grondgebied met een visum type D (gezinshereniging) om haar Marokkaanse echtgenoot te vervoegen. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een A-kaart. Ze diende op 27 november 2023 een aanvraag in tot verlenging van haar A-kaart. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 5 december 2023 en op 5 januari 2024. Verzoekster legde met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bewijzen voor waaruit blijkt dat deze in de periode januari 2023 tot en met september 2023 een werkloosheidsuitkering ontving.

Op 5 februari 2024 stelt verweerder een schrijven op waarin hij vaststelt dat er voor de bovenvermelde periode van werkloosheid geen bewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief

werk zoekt. Verzoekster wordt verzocht "*de bewijsstukken over te maken dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk (bijv. sollicitatiebewijzen, evaluaties van gevolgde opleidingen/trajectbegeleidingen in het kader van de zoektocht naar werk, …). Indien u zelf zou beschikken over eigen inkomsten, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken*". Het aangetekend schrijven van verweerder vermeldt verder nog: "*Indien u ons deze stukken niet overmaakt of indien uit de door u extra aangeleverde documenten niet blijkt dat u voldoet aan de in artikel 10 §2, 3de alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, overweegt onze dienst om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf. Gelieve dan ook het volgende aandachtig te lezen: in het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§4, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1°, tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht*". Uit het administratief dossier – meer bepaald uit de e-mail van het Loket Migratie van de stad Antwerpen van 17 februari 2024 – blijkt dat bovenvermeld schrijven op datum van 7 februari 2024 aangetekend aan verzoekster werd verzonden. Verzoekster maakte naderhand verschillende bijkomende documenten over aangaande de taallessen die ze heeft gevolgd; hun huurovereenkomst; het gebrek aan financiële steun van het OCMW; het pensioen van de referentiepersoon en het inburgeringstraject van verzoekster.

Op 26 april 2024 stelt verweerder opnieuw een schrijven op waarin hij vaststelt dat er documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds januari 2024 een pensioen geniet ten bedrage van 1524,91 euro per maand. Dit bedrag is beduidend lager dan het door de wet beoogde bedrag en is zelfs lager dan het leefloon, zo stelt verweerder. Verweerder nodigt verzoekster uit om, indien de referentiepersoon of zij zelf nog beschikt over andere inkomsten, hiervan de bewijsstukken over te maken. Verweerder preciseert hierbij: "*Artikel 10ter§2,alinea2 vreemdelingenwet bepaalt het volgende: 'Indien aan de voorwaarde betreffende het toereikend karakter van de bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.'. Gelieve ons dan ook de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw echtgenoot beschikt om aan zijn behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, …). Deze lijst is niet limitatief, u bent vrij alle bruikbare documenten en inlichtingen voor te leggen*". Uit het administratief dossier – meer bepaald uit de e-mail van het Loket Migratie van de stad Antwerpen van 7 mei 2024 – blijkt dat bovenvermeld schrijven op datum van 7 mei 2024 aangetekend aan verzoekster werd verzonden. Verzoekster maakte op 7 juni 2024 aan de stad Antwerpen opnieuw bijkomende documenten over, waaronder deelcertificaten Nederlands en een pensioenfiche van het pensioen van de referentiepersoon voor januari 2024. In haar begeleidend bericht stelt verzoekster uitdrukkelijk "*Als bijlage bij dit formulier vindt u de door de dienst Vreemdelingenzaken gevraagde documenten, alsook extra documenten die staven dat A. C. en haar man over ruim voldoende bestaansmiddelen beschikken*". Verzoekster kan aldus niet ernstig voorhouden als zou ze het aangetekend schrijven van 7 mei 2024 nooit hebben ontvangen. Dit strookt geenszins met de informatie aanwezig in het administratief dossier, noch met haar eigen verklaringen.

Verweerder besluit op basis van de voorgelegde informatie dat verzoekster niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, de rechtsgrond op basis waarvan verzoekster oorspronkelijk tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Verzoekster voldoet niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet betreffende de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de aangebrachte documenten blijkt niet dat de vervoegde vreemdeling – de echtgenoot van verzoekster – voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in paragraaf 1, eerste lid, 5°, a) tot e), en 6°, a) tot e), bedoelde familieleden moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in paragraaf 5, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de familieleden bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, 5°, c) tot e), of 6° c) tot e)."

En nog:

"§5. Het bedrag van de bestaansmiddelen bedoeld in paragraaf 2 moet netto ten minste gelijk zijn aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de

collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de vreemdeling die vervoegd wordt.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regel- matigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet preciseert verder:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De vreemdeling legt hiervoor bij de indiening van de aanvraag alle documenten en inlichtingen over die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling rekening met alle geldige bewijzen die in dit verband door de vreemdeling werden voorgelegd. De Koning kan bepalen welke documenten, in voorkomend geval, kunnen worden voorgelegd ter ondersteuning van de behoefteanalyse."

In casu wordt het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt:

"§2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;"

Verzoekster is het kennelijk oneens met de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Volgens verzoekster moet er rekening worden gehouden met een maandelijks pensioenbedrag van 2076,17 euro en een maandelijkse huurkost van 565,08 euro. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een pensioenfiche van 12 januari 2026 en een brief van de algemeen directeur van Woonhaven Antwerpen waaruit blijkt dat de totale huurprijs per maand in 2026 565,08 euro zal bedragen. Verzoekster argumenteert dat het pensioen van haar echtgenoot voldoende is om maandelijks mee rond te komen. Ter ondersteuning hiervan brengt verzoekster een bankafschrift bij voor uitgaven op een bankrekening van 2 januari 2026 tot 2 februari 2026. Volgens haar blijft er van het maandelijkse pensioen van de referentiepersoon van 2076,17 euro – hetgeen net onder de grens van 2131,28 euro ligt – nog 392,52 euro over na aftrek van de vaste kosten ten bedrage van 1118,65 euro en de huurprijs van 565,08 euro. Verzoekster wijst er daarnaast op dat ze geen financiële steun van het OCMW ontvangt, noch een werkloosheidsuitkering.

Verzoekster weerlegt met dit betoog nergens de vaststelling van de gemachtigde dat de referentiepersoon – blijkens de stukken die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen – maandelijks een pensioen van 1524,91 euro ontving. Immers zit er in het administratief dossier slechts één pensioenfiche van 15 januari 2024, waaruit volgt dat het maandelijkse pensioen van de referentiepersoon 1524,91 euro bedroeg. Verweerder kon aldus op goede gronden vaststellen dat dit bedrag aanzienlijk lager ligt dan 120% van het geïndexeerde bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verweerder stelde dan ook terecht vast dat de inkomsten van de referentiepersoon niet toereikend zijn zoals bepaald in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet. De documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan deze pertinente vaststelling. De documenten aangaande het gezinsinkomen dateren immers allen van na het nemen van de bestreden beslissing, waardoor verweerder er geen rekening mee kon houden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Dat het maandelijkse pensioen van de referentiepersoon op heden meer bedraagt, doet geen afbreuk aan het feit dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing slechts een pensioen van 1524,91 euro ontving. Er blijkt niet dat verzoekster de

verhoging van het pensioen tijdig, en dus voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, aan verweerder heeft gecommuniceerd. Ook het rekeninguittreksel met uitgaven voor de maand januari 2026 lag niet voor op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor er evenmin rekening mee kon worden gehouden.

Verzoekster slaagt er, met de verwijzing naar documenten die slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure worden aangebracht, niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te ontkrachten.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat ze zich heeft ingeburgerd en geïntegreerd in de Belgische samenleving. Ze is opleidingen aan het volgen en de Nederlandse taal aan het leren. Ze is van plan om, van zodra het kan, meteen aan het werk te gaan. Ook merkt verzoekster op dat ze al verschillende keren contact heeft genomen met de VDAB maar "*steeds werd geconfronteerd met weigeringen aangezien ze de Nederlandse taal niet machtig was en slechts een voorlopige verblijfstitel had*". Verder is verzoekster op geen enkel moment afhankelijk geweest van OCMW steun, een werkloosheidsuitkering of enig ander vervangingsinkomen.
Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de aangevoerde humanitaire elementen reeds rekening werd gehouden. Er wordt gesteld dat verzoekster documenten betreffende haar inburgeringstraject; het behaalde attest Nederlands als tweede taal en een getuigschrift voor het volbrengen van een cursus 'start met de computer' heeft voorgelegd. Volgens verweerder betreft het hier een minimale en vaak verplichte vorm van integratie, die niet toelaat te besluiten dat verzoekster buitengewoon geïntegreerd is waardoor het onwenselijk zou zijn een einde te stellen aan haar verblijf. Wat betreft de economische integratie, oordeelt verweerder dat er evenmin sprake is van enige integratie. Ze heeft nagelaten om de nodige bewijsstukken aangaande haar economische situatie over te maken. Verzoekster betwist dit niet. Ze beperkt zich tot een louter algemeen betoog dat ze zo snel als mogelijk aan het werk wil gaan en al verschillende weigeringen van de VDAB zou hebben ontvangen. Dit betreft slechts een blote bewering waarvan geen enkel begin van bewijs voorligt.

Verzoekster komt niet verder dan opnieuw te verwijzen naar de humanitaire elementen die reeds gekend waren door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing en het bekritiseren van de beoordeling die verweerder daaromtrent heeft gemaakt. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet echter geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Ten slotte betoogt verzoekster dat ze haar gezinsleven met haar in België verblijvende echtgenoot niet van op afstand zou kunnen verderzetten. Ze meent dat hun huwelijk niet kan worden gereduceerd tot het uitwisselen van berichten of het voeren van videogesprekken. Het is volgens verzoekster dan ook onredelijk te stellen dat moderne communicatiemiddelen zouden volstaan om het gezinsleven te waarborgen.

Verweerder betwist niet dat verzoekster met haar echtgenoot, de referentiepersoon, een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt. Hij motiveert dienaangaande als volgt:

"Betrokkene heeft wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot. Echter, dat ontslaat haar niet van de voorwaarden die aan haar verblijf werden gesteld. De voorwaarden dienen vervuld te zijn, ongeacht het bestaan van dat beschermenswaardig gezinsleven. De referentiepersoon beschikt wel degelijk over een onbeperkt verblijf (K-kaart) in België. Dit betekent echter niet dat zij verplicht zijn hun verblijf in België verder te zetten. Het koppel kan er, gelet op het feit dat betrokkene geen verlenging krijgt van haar machtiging tot verblijf, ook voor kiezen om zich samen in Marokko of elders te vestigen, waar zij wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven kunnen uitoefenen. Het gebeurt wel meer dat gezinnnen door omstandigheden er voor kiezen gescheiden van elkaar te leven, al dan niet tijdelijk. Op zich hoeft dat een gezinsleven tussen de partners niet in de weg te staan. Zo lang de partners voldoende gemotiveerd zijn, daar voldoende moeite voor doen om op afstand dat gezinsleven in stand te houden, kan dit wel degelijk werken. Klassieke en moderne communicatiemiddelen moet het koppel er toe in staat stellen intensief contact met elkaar te onderhouden. Eens de bestaansmiddelenvoorwaarde terug is vervuld en onder voorbehoud dat ook de andere voorwaarden nog steeds vervuld zijn, kan betrokkene uiteraard opnieuw gemachtigd worden om in België haar echtgenoot te komen vergezellen. Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België kan worden gesteld dat dit relatief kort is geweest. Zoals reeds hierboven aangehaald, is zij pas in maart 2022 in België aangekomen."

In de eerste plaats merkt verweerder op dat verzoekster en haar echtgenoot ervoor kunnen kiezen om zich samen in Marokko of elders te vestigen. Aldus kunnen betrokkenen op die manier samen hun gemeenschappelijk gezinsleven verderzetten. Daarnaast kunnen verzoekster en haar echtgenoot ook gebruik maken van klassieke en moderne communicatiemiddelen om intensief contact met elkaar te houden. Bovendien kan verzoekster, zodra opnieuw aan de vereiste voorwaarden is voldaan, een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen om haar echtgenoot in België te vergezellen.

Met haar subjectieve overtuiging dat het gebruik van moderne communicatiemiddelen niet toelaat hun gezinsleven van op afstand verder te zetten, brengt verzoekster de bovenstaande motieven niet aan het wankelen. Hiermee wordt de concrete beoordeling van verweerder niet weerlegd. Verzoekster toont niet met een concreet begin van bewijs aan waarom ze haar gezinsleven met haar echtgenoot niet, minstens tijdelijk, vanop afstand zou kunnen verderzetten door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken in het buitenland.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN